

Mit første Vasaløb.

Det 69. Vasaløb skulle være mit første. Med 52 vintre bag mig skulle det være nu, hvis jeg skulle nå at kunne fejre et 25 års jubilæum, som det er så almindeligt i dette løb.

Af sted med de andre fra klubben som jeg knapt kendte, bortset fra Knud, på hvis 40 års fødselsdagsfest beslutningen om deltagelsen blev taget.

Lørdag morgen ankom vi så til Lima Skole, ved Sälen. Der var tomt og stille over det hele. Vi fyldte ikke meget i den store gymnastiksal. Det gjorde alt det mad vi havde slæbt med derimod. En stor del af turplanlægningen havde da også gået med at planlægge madindkøb. Et dansk fænomen viste det sig. De øvrige deltager spiste i kantinen.

Tomheden og stilheden var det dog snart slut med, efterhånden som andre deltagere ankom, sluttende med et intermezzo med snakkende, spisende, fisende (Lars), snorkende (mange), smørende (valla) og diskuterende den rigtig smøring til søndagens løb.

Trods det, at jeg på det tidspunkt kun vidste meget lidt om smøring, fandt jeg mig selv stående, givende gode råd om netop den perfekte smøring til søndagens race.

Så randt dagen op. Vi skulle op klokken 4 for at nå at pakke bilen og maden og os selv og igen spørge alle til råds om den sidste smøring.

Ved 7 tiden var vi fremme ved startstedet. Hvilket sceneri! En stor del af de ca. 15.000 deltagere skulle åbenbart "forrette nødtørft" (skita och pinka) i de interimistiske halvåbne lokummer og i sneen omkring. Jeg havde ikke haft fantasi til at forestille mig at et Vasaløbs-start-karakteristika skulle være lugten af lort, illumineret med "yellow snow".

Placeret i bås 10, den sidste, stod jeg så nervøst ventende. Musikken og opvarmningspigerne på de opstillede podier mellem båsene forsøgte ihærdigt at få gang i os, men spændingen og nervøsiteten forhindrede den store indsats.

Kunne jeg klare det? I november havde jeg deltaget i Nordkredsens tur til Nordseteren, Lillehammer, på et par gamle brædder. Rolf's (instruktør), "hvis du ikke forbedrer dig betydeligt, når du ikke det første tov", stod stadig prentet i min bevidsthed.

Så gik starten. Hvor gik det stærkt – den første lille km., hvorefter vi stod stille, rykkede lidt frem, stod stille o.s.v. Indtil vi var oppe på fjeldet. Og tiden gik. De første 3 km tog mere end en time. Det første tov skulle sænkes ved Smågan kl. 1030 og det pinte mig. Jeg nåede det med et forspring på under en halv time og der var stadig 78 km tilbage.

Så gik det der ud af. Et herligt skue af pustende og stønnende originaler, smækre møer, gamle og unge, tykke og tynde. De var her alle!

Ved middagstid passerede jeg Risberg, med 55 km tilbage. Højtaleranlæget annoncerede løbets vinder!!! Aldrig aldrig mere skulle jeg deltage. Hvorfor fanden får jeg til tider disse skøre ideer. Men det fantastiske svenske publikum holder en oppe. De blev stående til alle havde passeret, Heppede og med opmuntrende tilråb bar de en frem. Denne folkefest, som vores Christian den 2., kaldet Chr. Tyran i Sverige har sin bestialske part i, er en oplevelse af de helt store. Jeg meldte mig til et skiløb, men kom til en folkefest. En frihedsfest fra danskerne, men med venlighed og hjælpsomhed strømmende mod en på hele turen.

Målet nås 10 timer 21 min 21 sek efter start.

Arrangementets professionelle set-up gør, at man selv i halvt bevidstløs tilstand får sine ski i stald, udleveret madtalloner, hentet sit skiftetøj, badet og placeret ved spisebord med varmt mad.

Sanseapparatet begynder så småt at fungere igen.

Diplomet fik vi udleveret næste dag. Stolte over at have gennemført og mættet med en overdådig oplevelse.

Måske skal man alligevel deltage i det 70. Vasaløb.

Arne Beck